

بررسی عوامل موثر بر گزارشگری مالی

علی باقری

کارشناس ارشد، حسابداری

چکیده: کیفیت گزارشگری مالی یکی از مهم ترین عوامل تأثیرگذار بر تصمیم گیری های سرمایه گذاران است. کیفیت گزارشگری مالی برای استفاده سهامداران، اعتباردهندگان و سرمایه گذاران نهایی است و اطلاعات مالی مربوط به یک شرکت را به آن ها ارائه می دهد که در تصمیم گیری های آنان مؤثر است. از این رو ارائه اطلاعات قابل اعتماد، به موقع و مربوط برای بازارهای کار، حیاتی است. فقدان این اطلاعات باعث دستکاری بازار می شود. این بدان معناست که اطلاعات نباید جانبدارانه باشد. با این حال اطلاعات ارائه شده باید بیانگر فعالیت های واقعی واحد تجاری بوده و نحوه افشای آن ها، مناسب هست. لذا هدف پژوهش حاضر، بررسی عوامل موثر بر کیفیت گزارشگری مالی است. پژوهش حاضر از نوع مروری می باشد و با جستجو در مقالات و پایان نامه ها به این نتیجه رسید که کیفیت گزارشگری مالی می تواند پیامدهایی از قبیل افزایش کارایی و بهبود عملکرد، صرفه جویی در هزینه ها، کاهش عدم تقارن اطلاعاتی و قابلیت اتکا به گزارش های مالی در پی داشته باشد.

کلمات کلیدی: گزارشگری مالی، حسابداری، کیفیت، سرمایه گذاران

۱. مقدمه

گزارشگری مالی یکی از منابع اطلاعاتی در دسترس بازارهای سرمایه است که انتظار می رود نقش مؤثری در توسعه سرمایه گذاری و افزایش کارایی آن ایفا کند. افزایش کیفیت گزارشگری مالی ابزاری برای ایفای مسئولیت پاسخگویی به نیازهای جامعه است. با همه ی این تفسیرها، کیفیت گزارشگری مالی مفهومی چند بعدی است و تعریفی وجود ندارد که همگان نسبت به آن اتفاق نظر داشته باشند [۱]. کیفیت گزارشگری مالی سبب پیش بینی بهتر جریان های نقدی آتی شرکت برای سرمایه گذاران و سایر استفاده کنندگان صورت های مالی می شود. با توجه به آنکه حسابداری و اقتصاد دارای تأثیرات متقابل بر یکدیگرند، سطح کیفیت گزارشگری مالی دارای تأثیرات اقتصادی است. سودمندی صورت های مالی یا سایر گزارشهای مالی از کیفیت گزارشگری تأثیر می پذیرد که در آن ثبات رویه و صحت اطلاعات جنبه های اساسی کیفیت به شمار می آیند [۲]. کیفیت گزارشگری مالی ضوابطی است که اطلاعات مفید و سودمند را از سایر اطلاعات تفکیک می کند و سودمندی اطلاعات مالی را ارتقا می دهد [۳]. واضح است قانونگذاران و سرمایه گذاران برای داشتن گزارشگری مالی با کیفیت بالا هم عقیده اند؛ زیرا اعتقاد غالب بر این است که کیفیت گزارشگری مالی مستقیم روی بازارهای سرمایه اثر می گذارد [۲]. زمانی که مشارکت کنندگان بازار سرمایه اطلاعات گزارشگری مالی را دریافت می کنند، به طور معمول از آن اطلاعات به همراه سایر اطلاعات گزارشگری مالی را دریافت می کنند، به طور معمول از آن اطلاعات به همراه سایر اطلاعات موجود برای انجام یک قضاوت (برای مثال درباره ی احتمال ریسک ورشکستگی یا شکاف بین یک نتیجه و یک پیش بینی)، یا یک تصمیم گیری (برای مثال در کجا و چه مبلغی سرمایه گذاری شود) استفاده می کنند. بنابراین، مشخص است هدف اولیه ی اطلاعات گزارشگری مالی در بازارهای سرمایه این است که پشتوانه ی قضاوت ها و تصمیمات مشارکت کنندگان در بازار باشد و کیفیت بالای اطلاعات در گزارشگری مالی به قضاوت ها و تصمیمات باکیفیت تری منجر شود [۴]. بنابراین با توجه به اهمیت گزارشگری مالی به بررسی عوامل موثر بر کیفیت گزارشگری مالی می پردازیم.

۲. مفاهیم نظری گزارشگری مالی

هدف و جایگاه

۱. در مفاهیم نظری گزارشگری مالی جهت دستیابی به استانداردهای حسابداری هماهنگ، وجود یک مجموعه پیوسته از "اهداف" و "مبانی" مرتبط که بتواند ماهیت، نحوه عمل و حدود گزارشگری مالی را مشخص کند لازم است. چنین مجموعه‌ای، همانند یک قانون پایه، در تدوین استانداردهای حسابداری و حل و فصل مسائلی که ممکن است در این راه پیش آید، ملاک عمل قرار خواهد گرفت. علاوه بر مزیت فوق، وجود یک مجموعه از مفاهیم نظری، به تعیین حدود قضاوت حرفه‌ای در تهیه صورتهای مالی و محدود کردن رویه‌های حسابداری به منظور افزایش قابل مقایسه بودن اطلاعات مالی کمک خواهد کرد.
۲. از آنجا که مفاهیم نظری، به عنوان یک نظام منسجم از اهداف و مبانی مرتبط، به منظور تهیه استانداردهای حسابداری هماهنگ و تعیین حدود قضاوت حرفه‌ای در تهیه و ارائه صورتهای مالی تدوین می‌شود لذا طبعاً نمی‌تواند تحت تأثیر الزامات حسابداری مقرر در قوانین آمره قرار گیرد بلکه ممکن است برخی اصول مندرج در آن از الزامات قانونی فراتر رود. بدیهی است الزامات حسابداری مقرر در قوانین آمره در تدوین استانداردهای حسابداری مدنظر قرار خواهد گرفت تا سازگاری لازم بین رویه‌های حسابداری مندرج در قانون و نحوه عمل طبق استانداردهای حسابداری ایجاد گردد.
۳. در موارد محدودی ممکن است بنابه ملاحظات عملی، بین این مجموعه و یک استاندارد حسابداری سازگاری کامل وجود نداشته باشد. در چنین حالاتی الزامات استاندارد حسابداری بر الزامات مفاهیم نظری گزارشگری مالی برتری خواهد داشت.
۴. مفاهیم نظری گزارشگری مالی یک استاندارد حسابداری نیست و لذا برای مسائل خاص مربوط به اندازه‌گیری یا افشا، استاندارد تعیین نمی‌کند. معیناً از طریق فراهم آوردن اطلاعاتی در مورد دیدگاه بکار گرفته شده در تدوین استانداردهای حسابداری، این مجموعه در رابطه با تهیه، حسابرسی و استفاده از صورتهای مالی مفید خواهد بود. به علاوه مبانی مندرج در این مجموعه به عنوان نقطه اتکایی برای حل و فصل طیفی از مسائل حسابداری که در مورد آنها استاندارد خاص ارائه نگردیده است، کاربرد خواهد داشت.

دیدگاه کلی مفاهیم نظری گزارشگری مالی

۵. در تدوین مفاهیم نظری حاضر، از میان مفاهیم گوناگون سود، مفهوم مبتنی بر "نگهداشت سرمایه" که متکی بر مبانی اقتصادی است مورد پذیرش قرار گرفته است. این نظریه که در محافل حرفه‌ای جهان نیز مقبولیت یافته است، درآمدها و هزینه‌ها را ناشی از تغییرات در داراییها و بدهیها تلقی می‌کند و تطابق منطقی آنها را تنها در پرتو ارائه تعاریف دقیق و روشنی از داراییها و بدهیها ممکن می‌داند.

گزارشگری مالی و اجزای آن

۶. محصول نهایی فرایند حسابداری مالی، ارائه اطلاعات مالی به استفاده‌کنندگان مختلف، اعم از استفاده‌کنندگان داخلی و استفاده‌کنندگان خارج از واحد تجاری، در قالب گزارشهای حسابداری است. آن گروه از گزارشهای حسابداری که با هدف تأمین نیازهای اطلاعاتی استفاده‌کنندگان خارج از واحد تجاری تهیه و ارائه می‌شود، در حیطه عمل گزارشگری مالی قرار می‌گیرد.
۷. صورتهای مالی، بخش اصلی فرایند گزارشگری مالی را تشکیل می‌دهد. در حال حاضر یک مجموعه کامل صورتهای مالی شامل ترازنامه، صورت سود و زیان، صورت سود و زیان جامع و صورت جریان وجوه نقد (که از این به بعد صورتهای مالی اساسی نامیده می‌شود) و یادداشتهای توضیحی می‌باشد. دیگر موارد تشکیل‌دهنده گزارشگری مالی مواردی از قبیل گزارش مدیران درباره فعالیت واحد تجاری و گزارش تحلیلی مدیران می‌باشد که همراه با گزارش حسابرس مستقل (و حسب مورد گزارش بازرسی قانونی) و صورتهای مالی مجموعه‌ای تحت عنوان گزارش مالی سالانه را تشکیل می‌دهد. سایر گزارشهای مالی که به طور موردی و با اهداف خاص تهیه می‌شود دربرگیرنده مواردی از قبیل گزارشهای مالی تهیه شده به منظور دریافت تسهیلات مالی از بانکها، گزارش توجیهی هیئت مدیره جهت افزایش سرمایه در مورد شرکتهای سهامی و اظهارنامه مالیاتی می‌باشد.

دامنه کاربرد مفاهیم نظری گزارشگری مالی

۸. دامنه کاربرد این مجموعه، صورتهای مالی با مقاصد عمومی (که از این به بعد صورتهای مالی نامیده می‌شود) می‌باشد. این صورتهای مالی حداقل به طور سالانه و در راستای رفع نیازهای مشترک اطلاعاتی طیف وسیعی از استفاده‌کنندگان تهیه و ارائه می‌شود. سایر گزارشهای مالی از جمله گزارشهای مالی با اهداف خاص، جزء صورتهای مالی تلقی نمی‌شود. معیناً برخی مبانی این مجموعه با تهیه و ارائه چنین گزارشهایی، تا آنجا که متکی به فرایند حسابداری مالی است، ارتباط پیدا می‌کند.

۹. مفاهیم نظری حاضر در مورد صورتهای مالی کلیه واحدهای تجاری (انتفاعی) اعم از اینکه در بخش خصوصی یا عمومی فعالیت کنند کاربرد دارد. بدین ترتیب این مجموعه معطوف به واحدهای انتفاعی است لیکن عمدتاً در مورد واحدهای غیر انتفاعی نیز قابل اعمال است. خصوصیات کیفی اطلاعات مالی که در بخش دیگری از این مجموعه تشریح گردیده است، به طور یکسان در مورد واحدهای انتفاعی و غیرانتفاعی قابل اعمال است. سایر بخشهای این مجموعه با درجات متفاوتی از تأکید در اعمال آنها، در مورد واحدهای غیرانتفاعی، بکار گرفته می شود. در این ارتباط، طیف استفاده کنندگان صورتهای مالی گسترده تر می گردد تا اعضا و اعانه دهندگان، تأمین کنندگان منابع، مشتریان یا دریافت کنندگان کالاها و خدمات و تشکیلات نظارتی را دربر گیرد. همچنین اطلاعات در مورد رعایت قراردادهای و هرگونه محدودیت در استفاده از وجوه اهمیت بیشتری می یابد و تأکید بر رقم سود، جای خود را به تأکید بر معیارهای عملکرد مالی و غیرمالی متفاوتی می دهد.

واحد گزارشگر

۱۰. گزارشگری مالی منعکس کننده حسابداری واحد تجاری در قبال منابع آن است و از این رو مبنایی برای ارزیابی وظیفه مباشرت مدیریت و اتخاذ تصمیمات اقتصادی فراهم می آورد. صورتهای مالی به عنوان بخش اصلی فرایند گزارشگری مالی، به استفاده کنندگان مختلف در ارزیابی وضعیت مالی، عملکرد مالی و انعطاف پذیری مالی واحد تجاری یعنی "واحد گزارشگر" یاری می رساند. "واحد گزارشگر" به یک واحد تجاری منفرد یا گروه واحدهای تجاری اطلاق می شود که موضوع یک مجموعه صورتهای مالی مشخص است که بنابر الزامات قانونی، قراردادی یا عرفی و به منظور رفع نیازهای اطلاعاتی استفاده کنندگان تهیه و ارائه می شود.

۳. پیشینه پژوهش

قدرتی زورم و همکاران (۱۴۰۱)، به بررسی کمیته حسابرسی، کیفیت گزارشگری مالی و افشای مسئولیت اجتماعی پرداخته است. مسئولیت اجتماعی شرکت در طول ۴۰ سال گذشته، یکی از مباحث روبه رشد و تکامل در مباحث مالی بوده است. منظور از مسئولیت اجتماعی شرکتها، پیوستگی و اتحاد میان فعالیتها و ارزشهای سازمان به گونه ای است که منافع کلیه ذینفعان شامل سهامداران، مشتریان، کارکنان، سرمایه گذاران و عموم جامعه در سیاستها و عملکرد سازمان منعکس شود. لذا بر پایه این استدلال، هدف از پژوهش حاضر بررسی ارتباط بین کمیته حسابرسی، کیفیت گزارشگری مالی و افشای مسئولیت اجتماعی در شرکت های پذیرفته شده بورس اوراق بهادار تهران است. نمونه آماری متشکل از ۱۶۷ شرکت طی سال های ۱۳۹۲ تا ۱۳۹۹ است. جامعه آماری پژوهش حاضر شامل شرکت های پذیرفته شده بورس اوراق بهادار تهران است. روش تحقیق حاضر از نوع تحقیقات شبه تجربی و پس رویدادی در حوزه حسابداری است و از نظر ماهیت اجرا، تحقیق حاضر کاربردی است. تجزیه و تحلیل اطلاعات بر اساس روش حداقل مربعات تعمیم یافته با استفاده از نرم افزار ایویوز نسخه دهم صورت گرفته است. نتایج فرضیه اول تحقیق حاکی از آن است که بین کیفیت گزارشگری مالی و افشای مسئولیت اجتماعی رابطه معناداری وجود دارد. همچنین نتیجه به دست آمده از فرضیه دوم نشان دهنده آن است که بین کمیته حسابرسی و افشای مسئولیت اجتماعی رابطه معناداری وجود دارد. نادری و همکاران (۱۴۰۰)، به ارزیابی تاثیر چرخه عمر، فرصت رشد و کیفیت گزارشگری مالی در کاهش اثرات محدود کننده سود تقسیمی بر سرمایه گذاری پرداخته است. براساس مبنای تئوریک در بازار کامل، اثر معکوس سود تقسیمی بر سرمایه گذاری متصور نیست ولی در بازار ناقص این اثر قابل مشاهده می باشد. از جمله ابزارهای تعدیل این اثر، کیفیت گزارشگری مالی است. هدف این پژوهش، بررسی اثر تعدیلی چرخه عمر، فرصت رشد و کیفیت گزارشگری مالی بر ارتباط منفی سود تقسیمی و سرمایه گذاری می باشد. در این خصوص چهار فرضیه طرح و با بهره گیری از روش حذف سیستماتیک، نمونه ای مشتمل بر ۱۰۵ شرکت از میان شرکتهای پذیرفته شده در بورس و فرابورس طی سالهای ۱۳۹۰ تا ۱۳۹۸ گردآوری شد. برای برآورد مدل های رگرسیونی از داده های ترکیبی و الگوهای حداقل مربعات معمولی و حداقل مربعات تعمیم یافته بهره برداری شد. براساس نتایج، تقسیم سود در شرکتهای بر میزان سرمایه گذاری آنها تاثیر منفی داشته که این تاثیر از طریق کیفیت گزارشگری مالی بالا محدود میشود که این موضوع در بین شرکت های حاضر در مرحله بلوغ نسبت به سایر شرکت ها شرکتهای با فرصت های رشد بالا قوی تر بوده و مصداق بیشتری دارد لذا بر این اساس، نقش چرخه عمر، فرصت رشد و کیفیت گزارشگری مالی در تعدیل اثر منفی سود تقسیمی بر سرمایه گذاری تایید تجربی گردید.

شاه ولی زاده و همکاران (۱۳۹۹)، به بررسی تأثیر به کارگیری بودجه ریزی بر مبنای عملکرد بر بهبود کیفیت گزارشگری مالی (مطالعه موردی: تأمین اجتماعی استان اردبیل) پرداخته است. از آنجا که به کارگیری بودجه ریزی بر مبنای عملکرد در ارتقای سطح مسئولیت پاسخ گویی و تحقق اهداف گزارشگری مالی سهم مهمی دارد، لذا در این تحقیق، تأثیر به کارگیری بودجه ریزی بر مبنای عملکرد بر بهبود کیفیت گزارشگری مالی سازمان تأمین اجتماعی استان اردبیل را مورد مطالعه قرار می دهیم. این تحقیق در سال ۱۳۹۹ انجام گرفت و از لحاظ هدف کاربردی و از لحاظ ماهیت پژوهشی می باشد. نوع داده ها کیفی است و

اطلاعات به صورت واقعی از طریق تکثیر پرسشنامه پژوهش گر ساخته می‌باشد. ۱۴ سوال مربوط به بودجه‌ریزی بر مبنای عملکرد و ۱۴ سوال مربوط ویژگی‌های کیفی مربوط به ارائه اطلاعات که طبق مفاهیم نظری گزارشگری مالی بخش عمومی است. تجزیه و تحلیل داده‌ها در دو بخش آمار توصیفی و استنباطی انجام گرفته است. در آمار توصیفی شاخص‌های مرکزی میانگین، انحراف معیار، آزمون t، نمودار و در بخش آمار استنباطی از مدل خطی ساده برای تجزیه و تحلیل داده‌ها و برای استخراج نتایج از نرم افزارهای ۲۳#spss استفاده شده است. مطالعه حاضر نشان می‌دهد که به‌کارگیری بودجه‌ریزی بر مبنای عملکرد بر بهبود کیفیت گزارشگری مالی سازمان تأمین اجتماعی استان اردبیل تأثیر مثبت و معنی‌داری دارد.

وفاجو (۱۳۹۸)، به بررسی بررسی ارتباط بین کیفیت گزارشگری مالی، جریان نقد آزاد و کارایی سرمایه‌گذاری شرکت‌ها پرداخته است. هدف از انجام این تحقیق بررسی ارتباط بین کیفیت گزارشگری مالی، جریان نقد آزاد و کارایی سرمایه‌گذاری شرکت‌های پذیرفته‌شده در بورس اوراق بهادار تهران بوده است. این تحقیق به روش توصیفی-همبستگی انجام شده و از نوع تحقیقات کاربردی است. جامعه آماری تحقیق را کلیه شرکت‌های پذیرفته‌شده در بورس اوراق بهادار تهران طی سال‌های ۱۳۸۹ تا ۱۳۹۴ تشکیل می‌دهند که تعداد ۱۱۴ شرکت در تمام طول دوره تحقیق در بازار بورس فعال بوده و مورد مطالعه قرار گرفته‌اند. داده‌های تحقیق از صورت‌های مالی شرکت‌ها استخراج گردیده و با استفاده از مدل‌های رگرسیونی به روش داده‌های ترکیبی مورد تجزیه و تحلیل قرار گرفت. یافته‌های تحقیق نشان داد که با افزایش کیفیت گزارشگری مالی شرکت‌ها، از میزان عدم کارایی سرمایه‌گذاری (بیش سرمایه‌گذاری یا کم سرمایه‌گذاری) کاسته می‌شود. همچنین نتایج نشان داد که شدت تأثیر کیفیت گزارشگری مالی بر روی بیش سرمایه‌گذاری در شرکت‌هایی که جریان وجوه نقد آزاد بالاتری دارند، قوی‌تر بوده است.

امیرآزاد و همکاران (۱۳۹۷)، به بررسی الگوی مفهومی عوامل مؤثر بر کیفیت گزارشگری مالی با استفاده از روش نظریه‌پردازی زمینه‌بنیان پرداخته است. در پژوهش حاضر از روش پژوهش کیفی با رویکرد مبتنی بر نظریه‌پردازی زمینه‌بنیان استفاده شده است. جامعه آماری خبرگان صاحب‌نظر درخصوص کیفیت گزارشگری مالی از چهار گروه عمده تهیه‌کنندگان اطلاعات حسابداری؛ استفاده‌کنندگان اطلاعات حسابداری، حرفه‌ی حسابداری و پژوهشگران‌اند که با توجه به هدف پژوهش از روش نمونه‌گیری گلوله‌برفی یا زنجیره‌ای برای مصاحبه انتخاب شده‌اند. پس از کسب نظر خبرگان از طریق مصاحبه الگوی مفهومی کیفیت گزارشگری مالی شامل عوامل علی، ساختاری، مداخله‌گر و همچنین، راهبردهای مربوط به ارتقای کیفیت گزارشگری مالی و پیامدهای آنها ارائه شده است. نتایج پژوهش نشان داد هزینه‌های سیاسی، فشار بازار سرمایه، اجتناب مالیاتی، معامله با اشخاص وابسته، عدم تقارن اطلاعاتی، شرایط قراردادهای وام، انگیزه پاداش مدیران و رقابت در بازار بر کیفیت گزارشگری مالی مؤثرند. از طرف دیگر، با توجه به این عوامل علی، راهبردهایی برای ارتقای کیفیت گزارشگری مالی، شامل استقرار نظام کنترل داخلی اثربخش، استقرار سیستم مناسب بهای تمام‌شده محصولات، استفاده از زبان گزارشگری مالی توسعه‌پذیر گزارشگری مالی میان‌دوره‌ای و ... ارائه شده‌اند که در بستر عوامل زمینه‌ای و مداخله‌گر ایجاد می‌شوند. این الگوی مفهومی درنهایت نشان داده است افزایش کیفیت گزارشگری مالی، پیامدهای مثبتی هم در داخل شرکت، هم در بازار سرمایه و هم در کل اقتصاد دارد.

۴. روش تحقیق

این مقاله بر پایه یک مطالعه مروری انجام شده و بر اساس مشاهده و مستندسازی تکمیل گشته است. بخش نخست براساس مطالعات کتابخانه‌ای و جستجوهای اینترنتی در پایگاه‌های معتبر داده‌ای همچون Scholar Google, Science Direct, Noormgas, SID و جستجوی پیشرفته در گوگل صورت گرفت.

۵. یافته‌ها

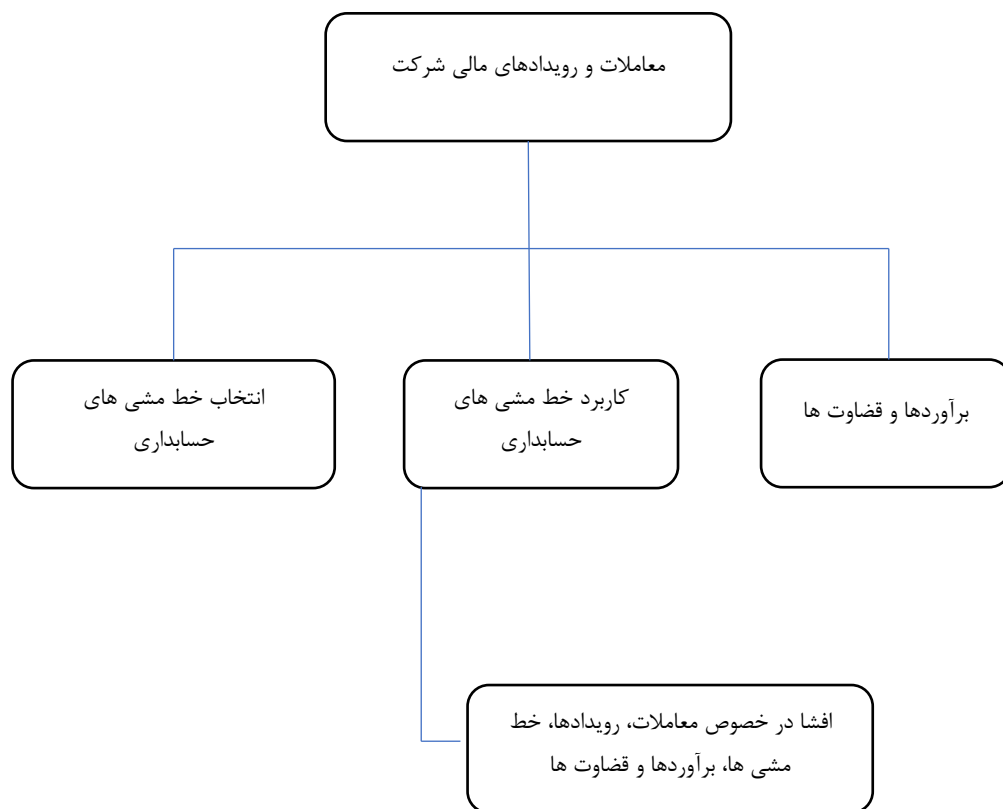
گزارش های مالی، محصول نهایی فرایند گزارشگری مالی است. فرایند گزارشگری مالی شامل ایجاد، انتشار، اطمینان بخشی و استفاده از اطلاعات مالی توسط استفاده کنندگان از این گزارش هاست و حوزه آن از اجرای استانداردهای گزارشگری مالی برای تهیه ی گزارش های مالی شروع می شود و تا اطمینان بخشی،

انتشار و استفاده از آنها گسترش می‌یابد. استفاده کنندگان گزارشات مالی برای قضاوت و تصمیم‌گیری در بازار سرمایه و ارزیابی مفاد قراردادی و مباشرت مدیریت، نیاز به اطلاعات سودمند دارند. سودمندی اطلاعات اشاره به مفهوم «کیفیت اطلاعات» دارد.

کیفیت گزارشگری مالی نیز یک مورد خاص از کیفیت اطلاعات است

اگر چه در ادبیات مربوط به کیفیت گزارشگری مالی و به ویژه کیفیت سود با تاکید بر اصول حسابداری حاکم بر گزارشگری مالی، به طور ضمنی بر کیفیت صورت‌های مالی تمرکز شده است، ولی بحث جامع در خصوص کیفیت گزارشگری مالی باید فراتر از کیفیت صورت‌های مالی باشد، زیرا شرکت‌ها اطلاعات مالی خود را می‌توانند با استفاده از روش‌های دیگری به غیر از صورت‌های مالی همچون نشریات مالی، گزارش‌های تحلیلی‌گران، سخنرانی‌ها، مراکز اطلاع‌رسانی اینترنتی و ... منتشر نمایند. از طرف دیگر، گزارشگری مالی فقط یک محصول نهایی نیست، بلکه فرآیندی متشکل از چندین جزء می‌باشد که کیفیت گزارشگری مالی در نهایت بستگی به کیفیت هر بخش از فرآیند گزارشگری مالی دارد. فرآیند گزارشگری مالی در نمودار شماره یک ارائه شده است.

نمودار شماره ۱، فرآیند گزارشگری مالی [۵]

در بسیاری از مطالعات حسابداری و مالی، کیفیت گزارشگری مالی، میزان صداقت مدیران در ارائه‌ی اطلاعات منصفانه و حقیقی برای تصمیم‌گیرندگان تعریف شده است [۶]

کیفیت گزارش مالی توسعه دادن شفافیت و انتشار گزارش سالانه ی باکیفیت از طریق افشای جامع و کامل است [۷]

کیفیت گزارشگری مالی عبارت است از دقت اطلاعات گزارش شده برای تشریح بهتر عملیات شرکت. ارزیابی کیفیت گزارشگری مالی نیازمند طیف گسترده ای از اندازه گیری ها با استفاده از الگوها، شاخص ها، ویژگی های کیفی و سایر عناصر گزارش های مالی است. در مطالعات حسابداری، کیفیت سود، معیاری برای اندازه گیری کیفیت گزارشگری مالی بیان شده است؛ زیرا سود، بخش اصلی از خروجی های فرایند گزارشگری مالی است [۸]

سود اگرچه معیاری کامل برای اندازه گیری کیفیت گزارشگری مالی نیست؛ اما حداقل مهم ترین خروجی فرایند گزارشگری مالی است. وجود مبنای حسابداری تعهدی سبب شده است تا سرمایه گذاران و تحلیل گران مالی برای تعیین ارزش شرکت علاوه بر مقادیر گزارش شده سود، به کیفیت سود نیز توجه کنند [۹]

منابع

- [۱] کیانی، آیدین و محمدعلی آقایی. (۱۳۹۵)، ارزیابی سودمندی معیارهای اندازه گیری کیفیت گزارشگری مالی بر رشد آتی در فرایند چرخه حیات شرکت ها. پژوهش های کاربردی در گزارشگری مالی. سال پنجم، شماره ۳، صص ۷۱۵-۷۲۸
- [۲] کردستانی، غلامرضا و مصطفی رحیمی. (۱۳۹۰)، بررسی عوامل تعیین کننده انتخاب سطح کیفیت گزارشگری مالی و اثرات اقتصادی آن در بازار سرمایه. پژوهش های تجربی حسابداری مالی. سال اول، شماره اول، صص ۳۷-۶۱
- [۳] نوروش، ایرج. (۱۳۷۷)، رابطه بین کیفیت گزارشگری مالی و تعداد حسابداران آموزش دیده در واحدهای تجاری پذیرفته شده در بورس اوراق بهادار تهران. بررسی های حسابداری و حسابرسی. شماره ۵۲ و ۵۳، صص ۸-۳۳
- [۴] عزیزپور شیرسوار، محسن. (۱۳۹۵)، ارتباط بین کیفیت حسابرسی و کیفیت گزارشگری مالی. ماهنامه پژوهشهای مدیریت و حسابداری. شماره ۵۲، صص ۳۳-۷۵۲
- [۵] خواجوی، شکراله؛ بایزیدی، انور و جبارزاده، سعید(۱۳۹۱). بررسی تطبیقی کیفیت گزارشگری مالی شرکتهای درمانده و غیردرمانده مالی پذیرفته شده در بورس اوراق بهادار تهران، پژوهش های تجربی حسابداری. (۳)، ۶۸-۵۳
- [۶] نوری، علی و مهرمحمدی، محمود (۱۳۹۰). الگویی برای بهره گیری از روش نظریه برخاسته از داده ها در پژوهش های تربیتی، مطالعات برنامه درسی، ۶(۲۳)، ۳۵-۸
- [۷] Brandt, M.; Brav, A.; Graham, J.; Kumar, A. (2010). The idiosyncratic volatility puzzle: time trend or speculative episodes? Review of Financial Studies, 23(2), 863- 899.
- [۸] Tarca, A. (2004). International convergence of accounting practices: Choosing between IAS and US GAAP. Journal of International Financial Management & Accounting, 15(1), 60-91.
- [۹] امیرآزاد، میرحافظ، برادران حسنزاده، رسول، محمدی، احمد، تقی زاده، هوشنگ. (۱۳۹۷)، مدل جامع عوامل موثر بر کیفیت گزارشگری مالی در ایران به روش نظریه پردازی زمینه بنیان. پژوهش های حسابداری مالی، ۱۰(۴)، ۴۲-۲۱